

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/260/2020
Identifikačné číslo spisu: 4218204395
Dátum vydania rozhodnutia: 24.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4218204395.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa maloletého S. P., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v E.O. X, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Komárno, proti otcovi 1/ D. P., bývajúcemu v E. XX a matke 2/ L. Z., bývajúcej v E. X, zastúpení JUDr. Tiborom Šulákom, advokátom, so sídlom v Hurbanove, Nám. Dr. M. Thége Konkolyho 3, v konaní o zapretie otcovstva, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 6 Pc 25/2018, o dovolaní otca a matky proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 30. apríla 2020 sp. zn. 5 CoP 48/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Komárno (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. augusta 2019, č. k. 6 Pc 25/2018 - 57 návrh na zapretie otcovstva zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie navrhovateľa (prostredníctvom kolízneho opatrovníka) uznesením z 30. apríla 2020 sp. zn. 5 CoP 48/2019 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s poukazom na § 389 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ zákona č.160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). V odôvodnení svojho rozhodnutia vyslovil právny názor, <35..... „že v prípade dvojfázovosti konania o zapretie otcovstva treba vychádzať z toho, že kolízneho opatrovníka, ktorý bol ustanovený za účelom konania o prípustnosti zapretia otcovstva je treba pri výslovnej absencii zmocňovacieho zákonného ustanovenia upravujúceho konanie o zapretie otcovstva považovať za kolízneho opatrovníka oprávneného podať návrh na zapretie otcovstva aj pre ďalšiu fázu v konaní o zapretie otcovstva. Rozhodnutie, ktorým bol kolízny opatrovník ustanovený na podanie návrhu o prípustnosti zapretia otcovstva neobsahovalo „splnomocnenie“ na podanie návrhu na zapretie otcovstva, pretože sa, prirodzene, v čase ustanovenia kolízneho opatrovníka na účely podania návrhu na

prípustnosť zapretia otcovstva nevedelo, či sa prípustnosť zapretia otcovstva v konaní o prípustnosti zapretia otcovstva vysloví.“> Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie návrh na zapretie otcovstva zamietol pre nedostatok aktívnej legitímácie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Komárno, nesprávne.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie otec a matka (ďalej aj „dovolatelia“) v zmysle § 420 písm. c/ OSP, ktoré odôvodnili tým, že maloletý navrhovateľ nemal spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal zaňho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník. Z tohto dôvodu navrhli zrušiť dovolaním napadnuté nesprávne rozhodnutie odvolacieho súdu a vec tomuto súdu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Navrhovateľ navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu potvrdiť ako vecne a právne správne.

5. Podľa § 2 ods. 1 zákona č.161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), ak tento zákon neustanovuje inak (a v danej veci tak CMP neustanovuje), na konanie podľa neho sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. To platí i pre konanie o dovolaní, ktoré konanie Civilného mimosporového poriadku osobitne neupravuje.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“, alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali účastníci konania, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpení v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn.1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je (nesmie byť vnímaný ako) tretia inštancia, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V danom prípade dovolatelia v dovolaní namietajú, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. c/ CSP.

9. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v § 420 písm. a/ až f/ CSP. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté

rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

10. Dovolatelia dovolaním napadli uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého (kasačné, procesné) uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí. V dôsledku kasácie prvoinštančného rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie znovu o nej koná a rozhoduje (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 99/2017, 3 Cdo 236/2016, 8 Cdo 130/2017). Tieto právne náhľady sú zastávané aj v odbornej právnickej literatúre (por. publikáciu Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1353-1356).

11. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 19/2017, ktorého právna veta znie: „Dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nesmeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku“.

12. Treba zdôrazniť, že samotná povaha zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu o zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie otvára účastníkovi konania možnosť v pokračujúcom konaní uplatniť všetky svoje procesné práva, vrátane práv na využitie riadnych, prípadne aj mimoriadnych opravných prostriedkov.

13. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie, nie je dovolanie podľa § 420 CSP prípustné; nejde o rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej návrhom na začatie konania) končí.

14. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne podľa § 420 CSP prípustné nie je, najvyšší súd ho ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, podľa §447 písm. c/ CSP odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

15. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania je založené na ustanovení § 52 CMP.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.